

Zvonimír Balog

JEDNONOHÝ PES A KRÁTKOZRAKÉ KURIE OKÁ

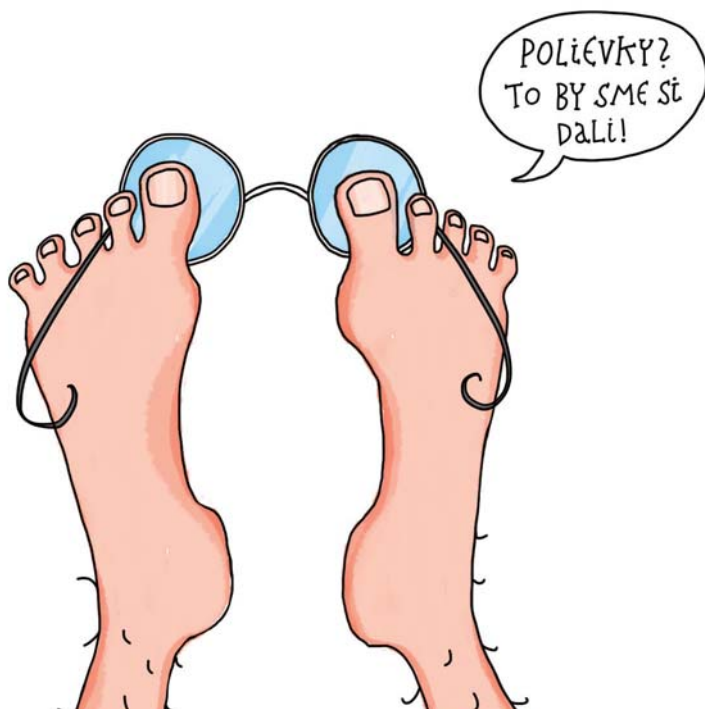
poviedky

*preložila Alica Kulihová
ilustrovala Lenka Javoriská*

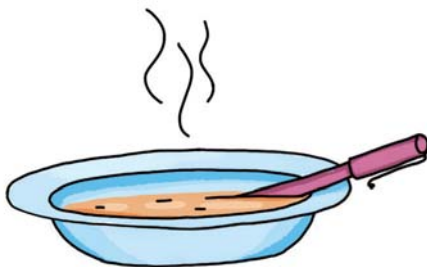

PERFEKT

— — — — —
poviedky

Zvonimír Balog

JEDNONOHÝ PES A KRÁTKOZRAKÉ KURIE OKÁ

Text © Zvonimir Balog
Slovak translation © Alica Kulihová
Design & Illustrations © Lenka Javorská
Slovak edition © Perfekt 2016

GOMBÍKOVÁ DIERKA

Gombíková dierka na blúzke osirela. Gombík, za ktorého bola vydatá, sa náhle bez stopy stratil. Povráva sa, že sa oženil s oveľa mladšou dierkou na košeli jedného dievčatka. Niet divu, že sa gombík rozhodol pre lepší vzťah, pretože jeho manželstvo bolo v ostatných dňoch v troskách. Visel iba na jednej nitke. Kým ešte manželstvo trvalo, gombík bol stále mimo domova. Väčšinu času strávil na druhej strane kabáta medzi svojimi kamošmi, ostatnými gombíkmi.

Gombík a dierka sa iba výnimočne držali za ruky. Objali sa iba vtedy, keď šli do divadla, ale to sa stávalo asi raz do roka. Napriek tomu bola dierka smutná, keď ju gombík navždy opustil a jej život sa stal odrazu prázdny. Po tom, ako dierku strata svojho zákonitého gombíka prebolela a zabudla, že vôbec existoval, rozhodla sa, že sa znovu vydá. Mala už dosť rozopnutia.

Podala si inzerát do novín, že hľadá gombík takej a takej veľkosti, ktorý nepije, nefajčí... Dobrodruhovia na jedno zapnutie neprichádzajú do úvahy. Je žiaduce, aby vlastnil niť a svoju ihlu. A aby mal štyri dierky v hlave.

O sebe v inzeráte napísala, že je pekná a vyzerá moderne. Že je z dobrého materiálu, ktorý sa nekrčí. Že je poriadne obšitá a nie je otrhaná. Napísala, že má rada prechádzky, miluje umenie a literatúru a dokonca sedáva na pešej zóne pri sochách významných umelcov.

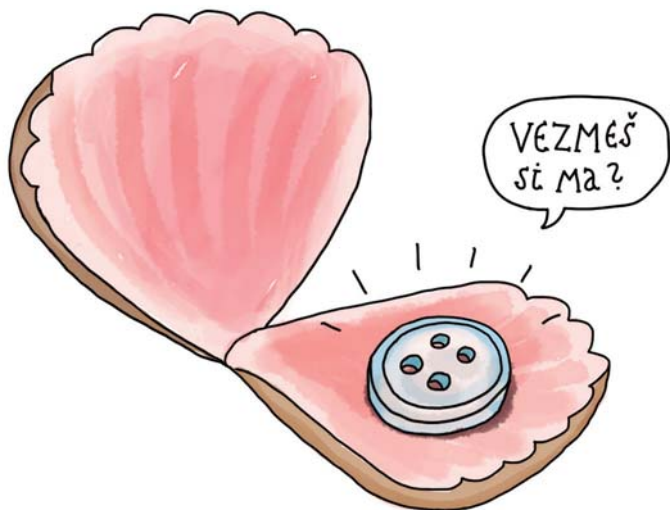
Napísala, že je romantická, rada hľadá na oblaky. Priznala sa aj k tomu, že je šibalka a rada sa obzrie po gombíkoch na iných blúzkach, že sa rada pozerá aj von oknom, keď na ulici zbadá nejaké uniformy a až tak piští, keď je všetko pekne ogombíkové a zapnuté.

Napísala, že hľadá gombík na stretávanie sa na blúzke a do úvahy pripadá aj manželstvo – spoločné zapnutie blúzky.

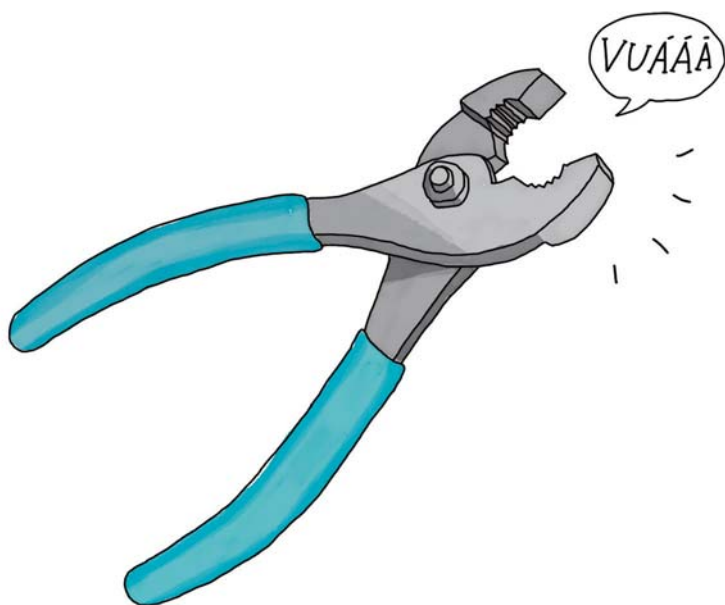
Ozvalo sa jej množstvo záujemcov rôznej veľkosti a rôzneho materiálu. Boli medzi nimi drevení, kovoví – tí sa pravidelne nosili na košeliach. A aj umelohmotní.

Po dlhom a rozvážnom skúmaní ponúk sa rozhodla pre námorníka, pre gombík z perlete.

Gombík z perlete bol skvelá príležitosť. Už z veľkej dialky bolo vidno, ako sa blyští. Dierka bola zaslepená. Na svadobnú cestu sa vybrali pred zrkadlo do druhej izby. Stáli pred ním celé hodiny a hľadeli, ako sú šťastne zapnutí.

KLIESTE, KTORÉ ZÍVALI OD NUDY

Spomínané kliešte sa veľmi nudili.

Celé dni a noci iba zívali. Sťažovali sa na osud, že musia žiť v dome, kde všetci vedeli veľmi dobre zatĺkať klince. Kliešte pritom mali takú obrovskú chuť vyťahovať klince, že až!

„Vari sa v tomto dome skutočne nenájde žiadny grambloš, ktorý by mal obidve ruky lavé a nevedel, ako sa zatĺkajú klince?“ bedákali kliešte.

„Ani ja si už nepamätám, kedy som niečo zatĺkalo,“ pošťazovalo sa kliešťam kladivo.

„A takú mám chuť zatĺkať. Tak veľmi chcem pozabíjať nejaké klinčeky. Už si ani nepamätám, kedy som naposledy trafilo kliniec po hlavíčke. Kde sú tie časy, keď som na každom kroku narazilo na nešikovné prsty, keď som rozbíjalo vlašské orechy a občas treslo aj niekomu po prstoch?!“

„A vy si myslíte, že my sme na tom lepšie?“ jednohlasne prehovorilo šesť skrutkovačov.

„Nás sa ešte nikto nedotkol, ešte sme nič nezaskrutkovali, nemáme ani poňatie, ako vyzerá skrutka.“

„A ja som si už hádam aj sto rokov nezapílila,“ povedala píla. „A tak by som si zapílila alebo aspoň trochu zapižlikovala.“

Takto sa sťažovalo na nudu a na život bez práce náradie v kufríku. Ale potom sa spoločne rozhodli.

„Ak v tomto dome nie je pre nás žiadna robota, keď v ňom nie sú rozhegané stoly ani debnička na drevo, poďme sa pozrieť, ako je to v iných domácnostiach.“

A tak sa kufrík s náradím vydal na cestu od domu k domu, od dverí do dverí. Zazvonil pri jedných a spýtal sa:

„Nepotrebujeťte powyťahovať nejaké klinec? Nepotrebujeťte niečo zatĺcť? Udrieť po prstoch či po hlave? Nemáte niečo na pílenie?“

Všetci už boli veľmi unavení od toľkého putovania a ponúkania sa. Kufřík už začala bolieť rúčka a práca preňho a jeho náradie sa stále nenašla.

Dvere im otvárali tváre biele ako stena. Ich bledosť však, paradoxne, čoraz viac priťahovala mraky nad hlavami náradia.

Márne opakovali:

„Nepotrebujeťte niečo zatĺcť? Niečo pobúchať? Niečo vytiahnuť? Niečo prevrtať? Niečo popíliť?“

Kdekoľvek sa pýtali, všade bolo všetko pozatĺkané. Všetko už bolo zaklincované. Všetko už bolo zaskrutkované. Všetko už bolo odskrutkované. Všetko už bolo odpílené. Všetko už bolo pribité.

A keď kufřík s náradím skočil z terasy mrakodrapu, nikto ani okom nemihol. Nikto si nevšimol mŕtve kladivo. Šesť mŕtvych skrutkovačov. Šesť mŕtvych vrtákov. Mŕtvu píľku, ktorú ešte aj teraz boleli zuby. Nikto si nevšimol mŕtve kliešte, ktoré na zemi zívali, akoby sa chceli do nej zahryznúť.

